

Sygn. akt I CSK 231/17

POSTANOWIENIE

Dnia 17 października 2017 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Wojciech Katner

w sprawie z powództwa U.J.

przeciwko Miastu W.

o zapłatę,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 17 października 2017 r.,

na skutek skargi kasacyjnej powódki

od wyroku Sądu Okręgowego w W.

z dnia 2 listopada 2016 r., sygn. akt XXVII Ca (...),

1) odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania

2) odstępuje od obciążania powódki kosztami postępowania kasacyjnego.

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 2 listopada 2016 r. Sąd Okręgowy w W., po rozpoznaniu apelacji powódki U.J. i pozwanego m. W. zmienił wyrok Sądu Rejonowego w W. z dnia 24 czerwca 2015 r. i oddalił w całości powództwo o zasądzenie żądanych kwot z tytułu odszkodowania za zawarcie umowy o oddanie w użytkowanie wieczyste gruntu o powierzchni mniejszej niż należna, położonego w W. oraz

za utracone korzyści i inne szkody związane z niemożnością korzystania z nieruchomości.

Zmieniając wyrok Sądu pierwszej instancji i oddalając powództwo, a zatem uwzględniając apelację strony pozwanej, a oddalając apelację powódki Sąd Okręgowy uznał, że w sprawie zostały naruszone przepisy postępowania w takim stopniu (zwłaszcza art. 233 § 1 k.p.c.), że nie została wykazana szkoda powódki, w tym w postaci utraconych korzyści (art. 361 § 2 k.c.). Niezasadne okazały się zarzuty powódki w apelacji odnośnie do naruszenia art. 217 § 1 i 2 w związku z art. 227 k.p.c., w kwestii prawidłowości zgromadzonego materiału dowodowego, jak również art. 233 § 1 k.p.c., w kwestii uchybienia zasadom logicznego rozumowania i doświadczenia życiowego w sytuacji uprawnienia sądu do dokonywania swobodnej oceny dowodów. Sąd nie podzielił również zarzutu powódki o naruszeniu art. 232 zdanie pierwsze k.p.c., gdyż zarzut ten ograniczył się wyłącznie do polemiki z oceną Sądu. To z kolei spowodowało niezasadność, zdaniem Sądu zarzucenia przez powódkę naruszenia prawa materialnego (art. 361 § 1 i 2 k.c.), które stanowi pochodną wskazanych w apelacji błędów proceduralnych.

W skardze kasacyjnej pełnomocnik powódki zarzucił Sądowi Okręgowemu naruszenie zaskarżonym wyrokiem przepisów postępowania, tj. art. 382 w związku z art. 235 § 1 i art. 232 zdanie pierwsze k.p.c. przez wadliwe przeprowadzenie postępowania dowodowego i dokonanie ustaleń faktycznych całkiem odmiennie od ustaleń Sądu pierwszej instancji, a z dodaniem art. 245 k.p.c., przez wadliwe przeprowadzenie postępowania dowodowego i nieuwzględnienie dowodów dopuszczonych przez Sąd pierwszej instancji; art. 328 § 2 k.p.c. przez wadliwe sporządzenie uzasadnienia; art. 378 § 1 w związku z art. 328 § 2 k.p.c. przez zaniechanie rozpoznania wszystkich zarzutów zgłoszonych w apelacji powódki oraz ustosunkowania się do nich w uzasadnieniu; art. 386 § 1 oraz art. 325 k.p.c. przez nieoznaczenie w jakim zakresie Sąd drugiej instancji zmienił zaskarżony wyrok; art. 382 oraz art. 380 w związku z art. 217 § 1 i 2 i art. 227 k.p.c. przez wadliwe rozpoznanie postanowienia Sądu pierwszej instancji w przedmiocie oddalenia wniosków dowodowych zgłoszonych przez pozwaną. Naruszenie prawa materialnego dotyczy art. 361 § 1 i 2 k.c. przez błędne zastosowanie w kwestii

wystąpienia szkody i związku przyczynowego, co było wynikiem naruszenia przepisów postępowania; art. 359 § 1 i 2 w związku z art. 363 § 1 i w związku z art. 481 § 1 k.c. przez ich błędne zastosowanie i oddalenie żądania pozwu; art. 199 k.c. przez jego błędne zastosowanie. Skarżąca wniosła o uchylenie wyroku Sądu drugiej instancji w całości i przekazanie sprawy temu Sądowi do ponownego rozpoznania i zasądzenie kosztów oraz nieobciążanie Powódki kosztami postępowania kasacyjnego.

W odpowiedzi na skargę kasacyjną pozwany wniosł o odmowę przyjęcia skargi do rozpoznania, ewentualnie o oddalenie skargi i zasądzenie kosztów postępowania.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarga kasacyjna nie mogła zostać przyjęta do rozpoznania ze względu na brak przesłanek określonych w art. 398⁹ § 1 k.p.c.

We wniosku o przyjęcie skargi do rozpoznania pełnomocnik powódki powołał się na oczywistą zasadność skargi kasacyjnej, jak również występowanie w sprawie istotnego zagadnienia prawnego. Oczywistość skargi jest, zdaniem skarżącego konsekwencją oczywistego naruszenia przez Sąd drugiej instancji wskazanych przepisów prawa procesowego odnośnie do wadliwego przeprowadzenia postępowania dowodowego oraz prawa materialnego, przez błędne zastosowanie art. 361 § 1 i 2 k.c.

Mimo utrwalonego i znanego stanowiska Sądu Najwyższego oraz doktryny co do warunków prawnych, jakie winny zostać spełnione do wykazania oczywistej zasadności skargi kasacyjnej, wniosek w najmniejszym stopniu nie odpowiada tym warunkom. Pomijając to, że zarzuty odnoszące się do oceny dowodów nie mogą stanowić podstawy skargi kasacyjnej, to nie wystarczy stwierdzić, że popełnione zostały błędy, które mają takie znaczenie, iż sama skarga jest oczywista. Tę oczywistość z prawnego punktu widzenia należy wykazać, jako rzucającą się w oczy dla przeciętnego prawnika, rażącą, wręcz dyskwalifikującą orzeczenie. Kwestia ta jest podniesiona we wniosku, ale na tym się kończy. Wady wniosku w tym zakresie prawidłowo oddaje strona pozwana w odpowiedzi na skargę. Autor wniosku nie uwzględnił żadnej z wymaganych przesłanek oczywistości

skargi kasacyjnej, zatem wniosek o przyjęcie skargi do rozpoznania w tej części nie odpowiada art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c.

Podobnie się sprawa przedstawia z zagadnieniem prawnym, które zdaniem powódki wymaga rozstrzygnięcia przez Sąd Najwyższy. Dotyczy ono, zgodnie ze sformułowaniem wniosku, problematyki związku przyczynowego między wskazanym zdarzeniem, o którym mowa w sprawie a szkodą poniesioną przez powódkę. Jednakże nie ma żadnego wyводу prawnego, jakiego oczekuje się od profesjonalnego pełnomocnika, z którego wynikałaby, obiektywnie i abstrakcyjnie rzecz ujmując, podniesiona kwestia, w sytuacji, gdy na temat związku przyczynowego jest obszerne piśmiennictwo i orzecznictwo.

Również w wypadku wniosku opartego na podstawie art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c. wymaga się nie tylko wskazywania, co oznacza istotne zagadnienie prawne w rozumieniu powołanego przepisu, ale szczegółowego podania, z wykorzystaniem doktryny i orzecznictwa, w czym się wyrażają zgłoszone wątpliwości prawne, jakie są na ten temat prezentowane poglądy i który z nich zasługuje, zdaniem skarżącego na przyjęcie. Odpowiedź ma mieć znaczenie dla rozwoju prawa oraz służyć rozstrzygnięciu konkretnej sprawy. Subiektywne poczucie krzywdy, jakie towarzyszy powódce w związku z niniejszym procesem jest niewystarczające. Skarga kasacyjna stanowi nadzwyczajny środek zaskarżenia, mający na celu korygowanie wadliwych prawnie rozstrzygnięć. Dlatego przyjęcie jej do rozpoznania wymaga spełnienia wyraźnie określonych w ustawie przesłanek, a nie tylko przeświadczenia strony skarżącej, że ma słuszność, kwestionując orzeczenie Sądu drugiej instancji. Z tych względów nie zostały spełnione przesłanki wymagane do przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania, wynikające z art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c.

Mając to na uwadze należało na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c. orzec jak w postanowieniu, rozstrzygając o kosztach postępowania kasacyjnego z zastosowaniem art. 102 w związku z art. 391 § 1 i art. 398²¹ k.p.c.

jw